

Sygn. akt **IC 736/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Wagner
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Maciaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy ze skargi **Skarbu Państwa - Ministra Infrastruktury i Budownictwa**

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w P.

o uchylenie wyroku Trybunału Arbitrażowego ad hoc UNICITRAL z dnia 20 marca 2013 r.

I. oddala skargę;

II. zasądza od Skarbu Państwa – Ministra Infrastruktury i Budownictwa na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w P. kwotę 7.217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 736/13

UZASADNIENIE

Pismem z 27 czerwca 2013 r. Skarb Państwa – Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej (aktualnie Minister Infrastruktury i Budownictwa) wniósł przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w P. (...) skargę o uchylenie w całości wyroku Trybunału Arbitrażowego ad hoc (UNCITRAL) w składzie: L. B. (Przewodniczący), prof. dr K.-H. B., prof. J. R., wydanego 20 marca 2013 r. w sprawie z powództwa (...) przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, sprostowanego przez Trybunał Arbitrażowy 30 kwietnia 2013 r. Jako podstawę prawną żądania Skarżący wskazał art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c., zarzucając Trybunałowi Arbitrażowemu wydanie wyroku sprzecznego z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej poprzez:

1) naruszenie klauzuli porządku publicznego poprzez pominięcie bezwzględnej nieważności Aneksu nr (...) do Umowy Koncesyjnej jako sprzecznego z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, co w konsekwencji prowadziło do naruszenia zasady swobody umów rozumianej jako swobodę kształtowania stosunku zobowiązaniowego w granicach dopuszczonych przez ustawę, konstytucyjne zasady ochrony praw majątkowych oraz zasady pewności prawa i bezpieczeństwa obrotu,

2) naruszenie klauzuli porządku publicznego poprzez całkowity brak rozważenia zarzutów skarżącego w przedmiocie nieważności względnej Aneksu nr (...) z uwagi na skuteczne uchylenie się przez Skarżącego od jego skutków - co skutkowało naruszeniem konstytucyjnej zasady prawa do sądu – ustanowionego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wyrażającego się m.in. obowiązkiem rozpoznania przez sąd istoty sprawy, co stanowiło również przejaw braku zachowania przez Trybunał Arbitrażowy zasady równości stron postępowania,

3) naruszenie klauzuli porządku publicznego poprzez nierozpoznanie istoty sprawy w zakresie zawarcia Aneksu nr (...) pod wpływem błędu i utrzymanie mocy wiążącej oświadczenia woli Skarżącego, które to oświadczenia woli było nieważne jako złożone pod wpływem błędu – co skutkowało naruszeniem zasady autonomii woli stron oraz zasady ochrony zaufania podmiotu do składanych mu oświadczeń, a w konsekwencji konstytucyjnych zasad swobody prowadzenia działalności gospodarczej i zasady ochrony własności i innych praw majątkowych (skarga – k. 2-3).

(...) Przeciwnik Skargi w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od Skarżącego na rzecz Przeciwnika Skargi zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Przeciwnik Skargi zakwestionował, aby skarżone orzeczenie Sądu Arbitrażowego wywarło skutek sprzeczny z podstawowymi zasadami krajowego porządku prawnego albo żeby wyrok naruszał zasady prawa do sądu oraz równości stron postępowania, autonomii woli stron, ochrony zaufania podmiotu do składanych mu oświadczeń, swobody działalności gospodarczej oraz ochrony własności i innych praw majątkowych (odpowiedź na skargę – k. 219-226).

W dalszym toku postępowania Skarżący dodatkowo powołał się na fakt, że Komisja Europejska wydała decyzję C(2014) 3172 final w przedmiocie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do rekompensaty udzielonej przez Skarb Państwa na rzecz (...), a następnie decyzją z 25 sierpnia 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.35356 (2014/C) (ex 2013/NN, ex 2012/N) wdrożonej przez Polskę na rzecz (...) uznała, że nadmierna rekompensata za okres od 1 września 2005 r. do 30 czerwca 2011 r. wynosząca 894.956.888,88 zł przyznana na rzecz (...) na mocy Aneksu nr (...) stanowi niedozwoloną pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a ponadto jest niezgodna z prawem (art. 108 ust. 3 TFUE) i niezgodna z rynkiem wewnętrznym (pismo procesowe z 3 stycznia 2018 r. - k. 657-660).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

12 września 1997 r. (...) oraz Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej zawarli Umowę Koncesyjną na budowę i eksploatację autostrady płatnej (...) na odcinkach Ś. – P. i P. – K.. Umowa Koncesyjna zmieniona została siedmioma aneksami, w tym Aneksem nr (...) (Umowa Koncesyjna – k. 32-103). W artykule 24.3 Umowy Koncesyjnej strony zawarły zapis na sąd arbitrażowy prowadzący postępowanie zgodnie z zasadami postępowania Komisji Narodów Zjednoczonych ds. Międzynarodowego Prawa Handlowego (UNCITRAL) (k. 99v-100).

Po wejściu Polski w 2004 r. do Unii Europejskiej konieczne stało się dostosowanie przepisów krajowych dotyczących płatności przez samochody ciężarowe za przejazdy drogami krajowymi w Polsce. Do tej pory samochody ciężarowe płaciły opłatę winietową na rzecz Skarbu Państwa z tytułu korzystania ze wszystkich dróg krajowych w Polsce (w tym za autostrady płatne) oraz równoległe opłaty za przejazd konkretnymi odcinkami płatnych autostrad.

1 września 2005 r. weszła w życie ustawa z 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz ustawy o transporcie drogowym (Ustawa nowelizująca). Wprowadziła ona mechanizm rekompensowania uszczerbku majątkowego koncesjonariuszy będący następstwem pozbawienia ich uprawnienia do poboru opłat od kierowców samochodów ciężarowych.

14 października 2005 r. Strony zawarły Aneks nr (...) do Umowy Koncesyjnej, który precyzował szczegółowe zasady wypłaty rekompensaty należnej (...). Celem Aneksu nr (...) było zapewnienie (...) zwrotu środków finansowych utraconych w wyniku wejścia w życie Ustawy nowelizującej.

Pismem z 13 listopada 2008 r. Minister Infrastruktury złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego w Aneksie nr (...) do Umowy Koncesyjnej. Jako podstawę wskazał błąd co do prawdziwości zawartych w Aneksie nr (...) danych, a wynikający z tego, że przyjęte wyliczenia wysokości rekompensaty oparte były o nieaktualną, bo pochodzącą z 1999 r. analizę prognozy ruchu, podczas gdy (...) dysponowała już analizą z 2004 r. (pismo – k. 193-194).

Postępowanie arbitrażowe zostało wszczęte przez (...) wezwaniem na arbitraż z 8 grudnia 2010 r. Wyrokiem z 20 marca 2013 r. rozpoznający sprawę Trybunał Arbitrażowy orzekł, że:

1. Oświadczenie Ministra Infrastruktury z 13 listopada 2008 r. o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego w Aneksie nr (...) do Umowy Koncesyjnej jest bezskuteczne.
2. Aneks nr (...) jest ważną i wykonalną umową.
3. Powództwo wzajemne Skarbu Państwa o ustalenie, że Aneks nr (...) jest bezwzględnie nieważny albo że pozwany skutecznie uchylił się od skutków oświadczenia woli o zawarciu Aneksu nr (...), o ustalenie że Aneks nr (...) nie stanowi ważnej i wykonalnej umowy oraz o ustalenie, że pozwanemu przysługuje, co do zasady roszczenie o zwrot nienależnie dokonanej płatności uiszczonych zgodnie z Aneksem nr (...) – zostało oddalone.

W uzasadnieniu wyroku Trybunał Arbitrażowy wskazał m.in., że istnieje domniemanie ważności Aneksu nr (...). Ciężar dowodu co do rzekomego błędu spoczywa na stronie, która powołuje się na błąd, a Skarb Państwa nie wykazał, że był w błędzie. Jednocześnie Trybunał zauważył, że co do kwestii pomocy publicznej, obie strony były zgodne, że kwestie te nie mają wpływu na decyzję Trybunału (pkt 4.25 – k. 181v, wyrok – k. 173-184).

Zdanie odrębne od wyroku Trybunału Arbitrażowego złożył prof. J. R. wskazując, że Aneks nr (...) należy uznać za sprzeczny z bezwzględnie obowiązującym art. 3 Ustawy nowelizującej zapewniającym ochronę interesów publicznych i w konsekwencji za nieważny (art. 58 § 1 k.c.). W uzasadnieniu tego stanowiska wskazano, że naruszając dyrektywy językowe i całkowicie pomijając funkcjonalne, Arbitrzy równocześnie dokonują niedopuszczalnej subiektywizacji procesu wykładni art. 3 Ustawy nowelizującej, niezgodnej z podstawową zasadą praworządności, według której prawo ma to samo znaczenie dla każdego (zdanie odrębne – k. 186v i k. 190).

Wyrok z 20 marca 2013 r. został sprostowany w zakresie oczywistych omyłek pisarskich orzeczeniem z 30 kwietnia 2013 r. (orzeczenie – k. 171-172).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów z dokumentów, których wartość dowodowa nie była kwestionowana przez strony ani nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga nie zasługiwała na uwzględnienie i podlegała oddaleniu.

Jako podstawę żądania uchylenia wyroku Trybunału Arbitrażowego Skarb Państwa wskazał art. 1206 § 1 pkt 2 k.p.c. i podnosił, że wyrok jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, tzw. klauzula porządku publicznego.

W pierwszej kolejności wskazać należy na ramy postępowania przez sądem powszechnym w sprawie ze skargi na orzeczenie sądu arbitrażowego. Kodeks postępowania cywilnego bardzo wąsko określa podstawy uchylenia wyroku sądu arbitrażowego. Pomimo kontrolnego charakteru, skarga nie jest środkiem zaskarżenia, zaś rolą sądu powszechnego, odmiennie niż ma to miejsce w postępowaniu apelacyjnym, nie jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy rozstrzygniętej wyrokiem sądu arbitrażowego z zastosowaniem przepisów prawa materialnego i procesowego. W postępowaniu przed sądem państwowym wszczętym skargą sąd nie bada, czy wyrok sądu arbitrażowego nie pozostaje w sprzeczności z prawem materialnym i czy znajduje oparcie w faktach przytoczonych w wyroku, jak również, czy fakty te zostały prawidłowo ustalone. Sąd powszechny rozpoznaje sprawę tylko z punktu widzenia przyczyn uchylenia wyroku i dokonuje oceny zasadności skargi wyłącznie w świetle przesłanek z art. 1206 § 1 i 2 k.p.c., przy czym z urzędu pod rozwagę bierze jedynie podstawy z art. 1206 § 2 k.p.c. Naruszenie przepisów ogólnych cywilnego prawa procesowego, jak i naczelnych zasad postępowania cywilnego może

stanowić uzasadnioną podstawę uchylecia wyroku sądu polubownego, jeżeli doprowadziło ono w swym wyniku do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej lub zasad współżycia społecznego. Naruszenie naczelných zasad prawnych obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej skutkować musi również - jeżeli stanowić ma podstawę uchylecia wyroku sądu polubownego - obrazą prawa materialnego (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 13 września 2017 r., VI ACa 840/16, LEX nr 2412803).

Użyte w art. 1206 § 2 k.p.c. określenie „podstawowe zasady porządku prawnego” wskazuje, że chodzi o takie naruszenie przepisów prawa materialnego, które prowadzi do pogwałcenia zasad państwa prawa (praworządności), a zapadły wyrok arbitrażowy narusza naczelné zasady prawne obowiązujące w Rzeczypospolitej Polskiej, godzi w obowiązujący porządek prawny, czyli narusza pryncypia ustrojowo-polityczne i społeczno-gospodarcze. Podkreśla się, że nawet błędna wykładnia przepisów o podstawowym znaczeniu dla rozstrzygnięcia, dokonana przez sąd polubowny, nie musi oznaczać naruszenia klauzuli porządku publicznego. Ocena, czy orzeczenie nie uchyla podstawowym zasadom porządku prawnego, powinna być zatem ad casu, sformułowana w sposób zawężający i do konkluzji pozytywnej można dojść tylko wtedy, gdy skutki orzeczenia sądu polubownego prowadziłyby do istotnego naruszenia podstawowych zasad zaliczonych do klauzuli porządku publicznego. Orzekanie na zasadach słuszności (ex aequo at bono) polega na poszukiwaniu rozwiązania sporu zgodnie z dyrektywami słuszności i sprawiedliwości, tak jak są one pojmowane przez arbitrów, niezależnie od obowiązujących norm prawnych. Powyższe nie oznacza dowolności oceny sprawy i możliwości abstrahowania od stanu faktycznego, dlatego też arbitrzy muszą przeprowadzić postępowanie dowodowe, przeanalizować zebrany materiał, a także wziąć pod rozwagę wiążące strony postanowienia umowy. Tylko w razie, gdy treść wyroku i jego skutki są nie do pogodzenia z określoną normą zaliczaną do podstawowych zasad porządku publicznego, ulega on uchyleciu na podstawie art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 16 marca 2017 r., I ACa 1070/16, LEX nr 2317763).

Przedstawiony w skardze zarzut niezachowania przez Trybunał Arbitrażowy zasady równości stron postępowania, dotyczy nie tyle postępowania przed Trybunałem (kwestii proceduralnych w jego toku), lecz treści uzasadnienia wyroku w zakresie oceny materiału dowodowego i podnoszonych przez Skarb Państwa zarzutów. Zgodnie z art. 1197 § 2 k.p.c. wyrok sądu polubownego powinien zawierać motywy rozstrzygnięcia. Uzasadnienie nie musi jednak odpowiadać tym wymaganiom, które są przewidziane dla postępowania sądowego przed sądem powszechnym (tj. określonym w art. 328 § 2 k.p.c.) (tak m.in. T. Ereciński, K. Weitz w monografii pt. „Sąd arbitrażowy”, LexisNexis Warszawa 2008, str. 333). Sąd Najwyższy w wyroku z 11 maja 2007 r. (I CSK 82/07, OSNC 2008/6/64) wskazał, że rozpoznając zarzuty naruszenia praw strony postępowania arbitrażowego należy skrupulatnie badać przebieg postępowania arbitrażowego, mając jednocześnie na względzie, że sąd nie jest władny kontrolować zapadłego rozstrzygnięcia co do meritum, oraz że dokonując zapisu na sąd polubowny strony świadomie rezygnują z poddania się rygorom obowiązującym w postępowaniu przed sądem.

Wbrew stanowisku Skarżącego, analiza przebiegu postępowania arbitrażowego wskazuje, że zarzut nieważności względnej Aneksu nr (...) został dostrzeżony przez Trybunał Arbitrażowy, był przedmiotem pisemnych i ustnych oświadczeń stron, przeprowadzono co do niego postępowanie dowodowe – dowody z dokumentów, zeznań świadków i biegłych zgłoszonych przez obie strony. Umożliwiono także stronom składanie pism w toku postępowania oraz pism podsumowujących rozprawę. Rozważenie zgromadzonego materiału znalazło swoje odzwierciedlenie w samym wyroku. Orzeczenie Trybunału Arbitrażowego w sposób szczegółowy przedstawia stanowiska stron, wraz z argumentacją przytoczoną na ich potwierdzenie, w tym w zakresie dotyczącym ważności (bezskuteczności) Aneksu nr (...). W uzasadnieniu wyroku są wskazane motywy rozstrzygnięcia, w tym domniemanie ważności Aneksu. Arbitrzy w uzasadnieniu dokonując wykładni art. 3 Ustawy nowelizującej, przywołują możliwe sposoby rozumienia tego przepisu, odwołują się do zeznań świadka J. G. z Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, analizują art. 58 k.c. Ostatecznie dochodzą do wniosku w punkcie 4.22, że Aneks nr (...) jest ważnie zawartą umową. Dalej w punkcie 4.24 powołując się na ciężar dowodu Trybunał stwierdza, że Skarb Państwa nie wykazał, że był w błędzie zawierając Aneks nr (...). Ustalenie to winno być czytane łącznie z wcześniejszą częścią orzeczenia, w tym argumentacją (...) przytoczoną

w punkcie 3.1.1 wyroku. Wskazuje ona szczegółowo, dlaczego możliwość zajścia prawnie doniosłego błędu po stronie Skarbu Państwa jest wyłączona.

W uzasadnieniu zdania odrębnego wskazano, że Aneks nr (...) należy uznać za sprzeczny z prawem - art. 3 Ustawy nowelizującej. Uzasadnienie opiera się na analizie pojęcia „stosowanej stawki opłaty”. Jego autor zarzuca arbitrom „elastyczną” wykładnię art. 3, niedopuszczalną subiektywizację procesu wykładni tego przepisu, niezgodną z podstawową zasadą praworządności, wg której prawo ma to samo znaczenie dla każdego (k. 186v).

W dalszej części uzasadnienia zdania odrębnego pojawił się zarzut, że arbitrzy uznali, że przyjęta przez nich interpretacja art. 3 Ustawy nowelizującej jest właściwa dlatego, że tak miały go rozumieć strony. Nie jest to jednak precyzyjne, gdyż odwołanie do rozumienia stron stanowiło raczej podstawę do uzasadnienia, że przepis nie był tak jednoznaczny, że nie dopuszczał różnych wykładni, a przez to wyłączył zasadę *clara non sunt interpretanda* (pkt 4.7 i 4.8 wyroku).

Rolą sądu rozpoznającego skargę nie jest ocena, czy dokonano prawidłowej wykładni Ustawy nowelizującej. Rozważania w tym zakresie prowadziłyby bowiem do merytorycznej kontroli zapadłego rozstrzygnięcia. Jednak nawet gdyby przyjąć, że Trybunał Arbitrażowy dokonał błędnej wykładni, to nie prowadziłyby to do wniosku, iż doszło do naruszenia klauzuli porządku publicznego i skutku w postaci sprzeczności orzeczenia z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Przyjęcie przez Trybunał jednej z możliwych interpretacji przepisu nie może stanowić dowodu na naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego (tak Sąd Najwyższy w ww. wyroku z 11 maja 2007 r., por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 czerwca 2017 r., VI ACa 1387/16, LEX nr 2342373). Przy stosowaniu klauzuli porządku publicznego nie chodzi o to, aby oceniane orzeczenie było zgodne ze wszystkimi wchodzącymi w grę bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, lecz o to, czy wywarło ono skutek sprzeczny z podstawowymi zasadami krajowego porządku prawnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 marca 2017 r., VI ACa 603/16, LEX nr 2278161).

Uzasadnienie skargi wskazuje na to, że Skarżący jest niezadowolony z rozstrzygnięcia Trybunału w kwestii podnoszonego błędu Ministra przy zawieraniu Aneksu nr (...). Jednak badanie sprawy w zakresie podstawy uchylenia wyroku z art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. nie może wykraczać poza kwalifikowane naruszenia prawa, a strony nie mogą skarżyć wyroku sądu polubownego, gdy ten został wydany po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu, ale nie odpowiada ich interesom. Skarga jest możliwa dopiero wtedy, gdy zostanie wykazane, że wyrok arbitrażowy narusza podstawowe zasady polskiego porządku prawnego.

Wyrok z 20 marca 2013 r. nie jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Takiego wniosku nie można wyprowadzić nawet przy przyjęciu, że Trybunał Arbitrażowy dokonał błędnej wykładni art. 3 Ustawy nowelizującej. Wzmiankowany art. 3 Ustawy nowelizującej, zważywszy na swój zakres zastosowania i przedmiot regulacji, jest zupełnie marginalny dla polskiego porządku prawnego.

Rację ma natomiast Skarżący, że prawo do sądu w wyniku przeprowadzenia postępowania przez Trybunał Arbitrażowy zostało ograniczone. Jest to jednak konsekwencja samego (niekwestionowanego) zapisu na sąd arbitrażowy, a nie sposobu prowadzenia postępowania przez Trybunał. Rozstrzygnięcie na korzyść jednej ze stron, po przeprowadzeniu wnioskowanego przez obie strony postępowania dowodowego, nie może świadczyć o naruszeniu zasady równości stron postępowania.

Nie było to postępowanie mediacyjne, którego wynik ma satysfakcjonować obie strony, względnie być podobnie niesatysfakcjonujący dla obu stron.

Odnosząc się do zarzutu niezgodności wyroku Trybunału Arbitrażowego z europejskim porządkiem prawnym, wskazać należy, że w trakcie postępowania przed Trybunałem strony były zgodne, że kwestia pomocy publicznej nie ma wpływu na decyzję Trybunału (pkt 4.25 wyroku - k. 181v). W toku niniejszego postępowania podniesiony został przez Skarżącego problem związany z tym, że unijne przepisy prawa konkurencji stanowią część porządku publicznego, który musi być uwzględniony przez sądy krajowe w toku sprawowania przez nie kontroli nad orzeczeniami

arbitrażowymi (pismo z 27 lipca 2017 r.) Przy czym Skarżący z jednej strony wskazywał na to, że sąd w ramach postępowania w przedmiocie uchylecia wyroku sądu polubownego obowiązany jest z urzędu uwzględniać naruszenie przepisów prawa Unii Europejskiej, z drugiej przyznawał, że ocena zgodności pomocy publicznej z prawem Unii Europejskiej należy do wyłącznej kompetencji Komisji Europejskiej i podlega kontroli dokonywanej przez sądy Unii Europejskiej.

Komisja Europejska decyzją z 25 sierpnia 2017 r. uznała, że nadmierna rekompensata za okres od 1 września 2005 r. do 30 czerwca 2011 r. wynosząca 894.956.888,88 zł przyznana na rzecz (...) na mocy Aneksu nr (...) stanowi niedozwoloną pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a ponadto jest niezgodna z prawem (art. 108 ust. 3 TFUE) i niezgodna z rynkiem wewnętrznym. Orzeczenie to nie mogło jednak wpływać na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Po pierwsze, decyzja Komisji Europejskiej z 25 sierpnia 2017 r. jest nieprawomocna. Po drugie, w przypadku prawomocnego stwierdzenia, że (...) uzyskała bezprawną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc publiczną prawo polskie przewiduje procedurę dochodzenia zwrotu tej pomocy. Skarżący już zaczął korzystać z przysługujących mu w tym zakresie praw wszczynając postępowanie przed Sądem Okręgowym w Poznaniu (sygn. akt XVIII Nc 534/17, a następnie XVIII C 1937/17). Skoro art. 27 ust. 1 pkt 1 ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1808) przewiduje, że w przypadku wydania decyzji Komisji o obowiązku zwrotu pomocy, jeżeli pomoc była udzielona na podstawie umowy – podmiot udzielający pomocy może wystąpić do sądu o rozwiązanie umowy, na podstawie której udzielono pomocy lub o nakazanie zwrotu udzielonej pomocy, prowadzone postępowanie przed organami europejskimi nie mogło mieć wpływu na ocenę zasadności skargi. Kompletny reżim prawny określający procedurę odzyskania pomocy publicznej wykluczał uchylene wyroku Trybunału Arbitrażowego.

Wobec powyższego, skarga podlegała oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 10 pkt 4 w z w. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.